JAK JSEM BOJOVAL S RYBAMI

ANEB MOJE MONTÁŽ S ORIGINÁLNÍM KRMÍTKEM A KULIČKOU Z POLYSTYRENU

Ing. Zdeněk Pochylý

Ing. Zdeněk Pochylý

JAK JSEM BOJOVAL S RYBAMI

ANEB MOJE MONTÁŽ S ORIGINÁLNÍM KRMÍTKEM A KULIČKOU Z POLYSTYRENU

OBSAH

1 Úvod **5**
2 Vzpomínky z dětských let – Slavkov u Uherského Hradiště **6**
3 Začátek opravdového rybaření **9**
3.1 Kachna 9
4 Vodní nádrž v Hluku **11**
5 Vltava **12**
5.1 Kapři pod cukrovarem v Modřanech 12
5.2 Byla to velká štika, nebo hlavatka? 13
5.3 Modřanský jez 14
5.4 Vltava, ráj rybářů 14
6 Vranská přehrada **16**
6.1 Skochovice 16
7 Berounka **17**
8 Slapská přehrada **19**
8.1 Potápěč 20
8.2 Na cizí pruty se nesahá 20
8.3 Jak jsem ulovil plachetnici 21
8.4 Příhoda s labutí 21
8.5 Kapr nebo amur – sázka 22
9 Lužnice – Soběslav **24**
10 Ukrajina **25**
11 Jugoslávie **26**
12 Sázava **29**
12.1 Sázava – čtvero ročních období 32
12.2 Štika 34
12.3 Zlomený podběrák 36
12.4 Bezinka 39
12.5 Můj největší kapr ulovený na polystyren 41
12.6 Sumec 43

12.7 TOLSTOLOBIK 45
12.8 POLYSTYREN NEBO BOILIES? 46
12.9 MŮJ POSLEDNÍ KAPR 46
13 ANALÝZA JAK NA TO, ABY NEBYLO TOLIK VÁZEK 48
13.1 JAK TO FUNGUJE V PRAXI. 53
13.2 STATISTIKA 55
ZÁVĚR 58
COPYRIGHT 60

1 Úvod

Přestože statistika uvedená v závěru této publikace je naprosto výmluvná, nikomu nevnucuji tento způsob chytání ryb. Zatím jsem to poradil několika kamarádům rybářům a všichni od té doby chytají tak jako já.

Teprve teď, když mi zdravotní stav nedovoluje chodit na ryby, jsem se rozhodl, že tento způsob zveřejním a podělím se o své zkušenosti s ostatními rybáři.

Kuličky z polystyrenu se nikdy nezkazí a šrot se strouhankou a trochou vody do krmítka má každý rybář.

Rybáři se vyznačují jednou velmi důležitou vlastností, a tou je trpělivost.

Jenom jeden případ je přivede k šílenství, a to je, když mají nahozeno na těžko, uváznou a utrhnou návazec. Musí potom znovu navazovat.

Proto se tímto problémem zabývá tato publikace, abychom tyto situace minimalizovali.

Aby věrohodnost mého způsobu chytání ryb, hlavně kaprů, byla dostatečná, rád bych uvedl, že se zabývám chováním ryb v různých podmínkách již od dětství.

2 Vzpomínky z dětských let – Slavkov u Uherského Hradiště

Slavkov, moje rodná obec, leží pod Bílými Karpaty. Ve Slavkově není žádná řeka. A přece mám vzpomínky na ryby. Na začátku padesátých let jsme byli kluci, kterým nebylo nic svaté. Bydleli jsme u potoka zvaného Okluky. Voda a všechno živé kolem potoka nás nesmírně lákalo. Viděli jsme – v našich očích – velké ryby. Například 30centimetrový tloušť – to už byla velryba. Dovedl jsem sedět celé hodiny a dívat se na proudící vodu. Jednou, bylo to ve druhé třídě základní školy, jsme měli přes poledne dvě hodiny volno. Odpoledne bylo pouze náboženství. Já jsem šel jenom na chvilku pozorovat ryby do potoka, kde bylo plno střevlí a tloušťů. Když jsem si myslel, že je čas jít do školy, nechal jsem ryby rybami a pelášil na náboženství. Do školy jsem přišel akorát včas. Zrovna se celá třída modlila. Já jsem se tedy postavil a taky se modlil. Když modlitba skončila, třída k mému překvapení odcházela domů. To mne polil smrtelný strach. Farář Huňka se na mne zle podíval a ukázal mi, kam si mám stoupnout. Jeho nejoblíbenějším trestem bylo bití pěstí do zad. Od té doby nesnáším náboženství. Poznal jsem tak, že čas je relativní. Utíká tam, kde je příjemně, a vleče se tam, kde to nechceme.

Jako kluci jsme byli parta: Jaroš, Vojta, můj bratr František a já. Jednou jsme byli v Dolních Kútíkách a v jedné tůni jsme viděli pěkné ryby. Vrhli jsme se do tůně a snažili jsme je chytit. Najednou Vojta zařval:

„Mám ji!“

Když se naše pozornost upřela na Vojtu, museli jsme se hlasitě smát. Vojta si držel nohavice trenýrek a v nich se třepala asi 30 cm dlouhá ryba. Když jsme se radovali, že máme rybu, přišel tam jakýsi chlap z Dolního Němčí, sebral nám rybu a hnal nás jako záškodníky se slovy, že on si tam ty ryby nasadil a my mu je krademe. Potom si tu rybu schoval pod hromádku fazolí. My jsme ho zpovzdálí pozorovali a v nestřeženém okamžiku se Vojta přikradl k hromádce a rybu mu ukradl. Potom jsme upalovali pryč, jako by nám hořela koudel u zadku.

Jindy jsme do koše chytili největšího tlouště asi 50 cm dlouhého a vyměnili jsme ho Jarošovi za pušku šípovku, kterou mu vyrobil jeho táta.

Na základní škole jsem měl spolužáka a kamaráda Stanislava. O prázdninách se stávalo, že potok vysychal, netekla v něm téměř žádná voda. Jednou jsme v jedné tůni v Dolních Kútíkách objevili velké ryby. Abychom je dostali, Stanislav si vypůjčil z Družstva čerpadlo „raketu“ na ruční pohon. Dotáhli jsme ji na místo u tůně. Ale zjistili jsme, že do tůně stále přitéká voda. Proto jsme přehradili potok a začali jsme čerpat vodu z tůně. Střídali jsme se. Když jsme téměř vyčerpali vodu, stačilo ji zakalit a pochytat ryby. Než jsme se k tomu dostali, hráz nám přetekla, byla již skoro tma a my museli domů a táhnout těžkou raketu zpět do Družstva. Vraceli jsme se udření, bez ryb. Od té doby jsme se nepokoušeli čerpat vodu z potoka, ale našli jsme jiný způsob. Tím byly vzduchovky. Když svítilo sluníčko, ryby se vyhřívaly na mělčině. Zalehli jsme na břeh, odkud jsme měli výborný výhled. Zamířili jsme a vystřelili téměř současně. Rybu jsme trefili a hádali jsme se, kdo ji trefil. Měla dvě rány. Já jsem se hádal, že jsme rybu trefili oba. Dnes, po více než šedesáti letech, se musím kamarádovi omluvit.

Musím taky zmínit jednu nepříjemnou věc. Jeden den, když jsme přišli ze školy, plavaly ryby proti proudu přes mělčinu. Nevěděli jsme, co se stalo. Teprve až jsme přišli blíž a cítili jsme zápach, došlo nám, že voda smrděla močůvkou, kterou vypustili do potoka pravděpodobně z nového kravína v Horním Němčí. Bylo nám do pláče. Od té doby jsem v potoku neviděl větší ryby, pouze několik piskořů.

3 Začátek opravdového rybaření

Uplynulo téměř třicet let. Bylo to v roce 1980. Byli jsme s bratrem na dovolené na Sázavě, na podnikové chatě. Naši dva desetiletí kluci, David a Roman, si hráli u řeky Sázavy. Chytali ryby na klacek z vrby s jedním háčkem z ohnutého hřebíku a žížalkou jako nástrahou. Najednou se strhl velký křik a kluci přilétli a s velkou radostí oznamovali, že chytili velikou štiku. Měřila 55 cm. Já jsem jim řekl, že štiku upytlačili a musí ji vrátit zpět do vody. Kluci byli velice zklamaní, ale poslechli. U řeky seděl rybář a pouze kroutil hlavou: „Já tady sedím od rána a ani ťuk! A kluci na pytlačku chytnou štiku!!!“

3.1 Kachna

Po prázdninách mi David řekl: „Tati, přihlásil jsem se do rybářského kroužku a musíš mi koupit rybářský prut, naviják a podběrák a budeš se mnou chodit na ryby.“ Tak jsem mu koupil dvoudílný rybářský prut, k tomu naviják „Rex“ a další potřebnou výbavu.

Na jaře po všech zkouškách dostal dorosteneckou povolenku. Abych se na rybách nenudil, koupil jsem ještě muškařký prut a chodil jsem se synem na ryby. První rok jsme nic nechytili, ani rybářská stráž nás nekontrolovala. To bylo moje štěstí! Další rok jsem si pořídil taky povolenku. Od tohoto data jsem se stal právoplatným rybářem. Poprvé jsme byli u vody a hned nás kontrolovala rybářská stráž. Já jsem si teprve teď uvědomil, že celý minulý rok